

Sygn. akt V ACa 435/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Olga Gornowicz-Owczarek (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Kurzeja SA Janusz Kiercz
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2013r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Spółka Jawna" w C.

przeciwko M. O., W. S.(1) i A. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 18 marca 2013r., sygn. akt XIII GC 590/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanych M. O. i A. T. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V ACa 435/13

UZASADNIENIE

Powódka „(...)Spółka Jawna Spółka jawna Spółka jawna w C. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych W. S. (1), M. O. i A. T. kwoty 101.301,62 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot i dni wraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009 r., sygn. akt VIII GC 67/09 zasądzono na rzecz powódki od spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 97.210,80zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Na wniosek powódki

została wszczęta egzekucja komornicza i wyegzekwowana od dłużniczki została kwota 5.313,43 zł, z której powódka zaliczyła kwotę 977,25 zł na poczet kosztów postępowania egzekucyjnego, a pozostała w wysokości 4.336,18 zł na poczet kosztów postępowania sądowego. Egzekucja w pozostałej części okazała się bezskuteczna i postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. Pozwani byli członkami zarządu spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

w okresie powstania zobowiązania z tytułu umowy najmu i w okresie, kiedy stało się wymagalne. Wskazała powódka, że na podstawie art. 299 k.s.h. pozwani ponoszą solidarną odpowiedzialność względem powódki za zobowiązanie, które nie zostało zaspokojone przez spółkę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w B..

Pozwani W. S.(1), M. O. i A. T. w złożonych odpowiedziach na pozew wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu. Pozwany W. S.(1) podniósł, że nie był członkiem zarządu spółki (...) w czasie sporu, który zakończył się wskazywanym przez powódkę wyrokiem, a więc nie miał wpływu na los postępowania i zakres wydanego wyroku. Ponadto będąc w spółce (...) członkiem zarządu nie prowadził jej spraw finansowych, co wynikało z podziału funkcji i jego miejsca zamieszkania. Zarzucił także, że przychody spółki (...) i posiadany majątek pozwalał na skuteczną egzekucję należności dochodzonej pozwem, a obecnie egzekucja może być prowadzona z aportu wchodzącego w skład majątku spółki. Wskazał też, że powódka zawiżyła roszczenie domagając się zasądzenia poniesionych kosztów postępowania sądowego.

Pozwani M. O. i A. T. podnieśli, że umowa o dzierżawę lokalu zawarta przez powódkę ze spółką (...) była nie do udźwignięcia przez spółkę (...) z uwagi na zbyt wysoki czynsz, o czym wspólnicy powódki wiedzieli i w okresie późniejszym czynsz obniżyli. Ponadto wspólnik powódki W. S. (2) pobrał z rachunku spółki (...) kwotę 100.000 zł i pozwani wystąpili do powódki o uregulowanie wzajemnych zobowiązań przez kompensatę, a wobec braku porozumienia wnieśli pozew przeciwko W. S. (2). Podnieśli pozwani, że wyrokiem z dnia 15 grudnia 2008r. spółka (...) została rozwiązana, a powódka nie zgłosiła swoich wierzytelności w toku postępowania likwidacyjnego, przy czym zarówno przed, jak i po rozwiązaniu spółki, spółka posiadała jednego wierzyciela. Pozwani przyznali, że spółka (...) nie posiadała żadnego majątku, wspólnicy powódki byli zorientowani w sytuacji majątkowej spółki (...), przy czym spółka do 31 grudnia 2008r. posiadała wystarczające przychody na pokrycie bieżących zobowiązań względem powódki. Podnieśli równocześnie, że w okresie pełnienia przez nich funkcji członków zarządu nie było podstaw do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zdaniem pozwanych, ogłoszenie upadłości spółki (...) nie zaspokoiłoby powódki, ponieważ spółka nie posiadała majątku, a zatem nie występuje szkoda po stronie powódki jako wierzyciela.

W toku procesu, pismem z dnia 27 czerwca 2011r., pozwani W. S. (1) i M. T. podnieśli wygaśnięcie roszczeń powódki, ze względu na dokonane względem powódki potrącenie kwoty 775.371 zł przez likwidatora spółki (...) spółki z o.o. Pozwani powołali się na potrącenie dokonane w toku procesu, wyjaśniając że zgłoszona do potrącenia kwota stanowi wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez powódkę z pojazdów i urządzeń stanowiących własność spółki (...) spółki z o.o. Podnieśli także zarzut braku bezskuteczności egzekucji, jak i przedawnienia roszczenia, wskazując, że sprawozdanie spółki za rok 2006 wskazywało na jej niewypłacalność, a także protokół ze zgromadzenia wspólników z dnia 30 czerwca 2008r. zawierał postanowienia o ponoszeniu strat przez spółkę.

Powódka w piśmie z dnia 11 lipca 2011r. wskazała na bezpodstawność zarzutów pozwanych ad. 2 i od. 3, w tym zarzutu potrącenia zaprzeczając co do zasady i wysokości zarzutowi potrącenia, jak i wskazując na treść art. 479¹⁴ § 4 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględnił powództwo w całości, nadto zasądzając solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 8.666 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, od którego to wyroku apelację wnieśli pozwani M. O. i A. T., a Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. uchylił zaskarżony wyrok w całości, znosząc postępowanie w zakresie posiedzenia jawnego z dnia 2 kwietnia 2012 r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego wskazując w uzasadnieniu, iż w zakresie posiedzenia z dnia 2 kwietnia 2012 r., na którym

wydano wyrok Sądu I instancji, postępowanie przed Sądem Okręgowym w Katowicach dotknięte było nieważnością, co uzasadniało uchylenie wyroku, w tym na rzecz W. S. (1), który wyroku nie zaskarżył.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 18 marca 2013 r. oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanych M. O. i A. T. kwotę 11.383 zł tytułem kosztów postępowania, a wniosek pozwanego W. S. (1) o zwrot kosztów postępowania oddalił.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 18 grudnia 1996 r. została zawarta umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o firmie(...), która została wpisana do rejestru przedsiębiorców, przy czym w dniu 31 lipca 2002r. do Krajowego Rejestru Sądowego, wpisem z dnia 17 listopada 2006 r. dokonano zmiany firmy spółki z (...)spółka z o.o. na (...) spółka z o.o. Wspólnikami tej spółki, co najmniej od 2002 r. do chwili obecnej byli Z. S., W. S. (2), będący równocześnie wspólnikami powódki, a także pozwany W. S. (1). Pozwana M. O. była ujawniona w rejestrze jako wspólnik spółki do dnia 27 kwietnia 2005 r., w którym to dniu wykreślono ją z KRS jako wspólnika. Natomiast pozwany A. T. został wpisany jako wspólnik tej spółki wpisem z dnia 17 listopada 2006 r. Pozwany W. S. (1) wpisany został do KRS wpisem z dnia 31 lipca 2002 r. jako prezes zarządu spółki i wykreślony wpisem z dnia 17 listopada 2006 r. W tym samym dniu został wpisany jako wiceprezes zarządu, zaś wykreślony został z funkcji wiceprezesa wpisem z dnia 28 stycznia 2009 r. Pozwana M. O. wpisana została jako wiceprezes zarządu wpisem z dnia 31 lipca 2002 r. i wykreślona wpisem z dnia 27 kwietnia 2005 r. Następnie wpisana została jako wiceprezes spółki wpisem z dnia 17 listopada 2006 r., a wykreślona wpisem z dnia 28 stycznia 2009r. Pozwany A. T. wpisany został jako prezes zarządu spółki wpisem z dnia 17 listopada 2006 r., a wykreślony wpisem z dnia 28 stycznia 2009 r.

Siedziba spółki (...) sp. z o.o. do chwili zawarcia umowy najmu z powódką w 2006r. mieściła się w C. pod tym samym adresem, pod którym swoją siedzibę miała powódka, przy czym uchwałą zgromadzenia wspólników z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniono miejsce siedziby spółki z C. na B..

Powództwo o rozwiązanie spółki (...) sp. z o.o. wytoczone zostało przez część wspólników spółki, w tym pozwanych W. S. (1) oraz A. T. i wyrokiem z dnia 15 grudnia 2008r., sygn. akt XIII 274/08, Sąd Okręgowy w Katowicach rozwiązał spółkę (...) sp. z o.o. W związku z likwidacją, wpisem z dnia 28 stycznia 2009 r. wykreślono pozwanych z KRS jako członków zarządu spółki (...) sp. z o.o., wpisując jako osobę upoważnioną do reprezentacji spółki, ustanowionego przez sąd likwidatora – K. S..

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2009 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, sygn. akt VIII GC 67/09, zasądził od spółki (...) sp. z o.o. w B. na rzecz powódki(...)spółki jawnej w C. kwotę 92.210,80zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot i dni poczynając od dnia 21 stycznia 2007r. do dnia 21 kwietnia 2008r. wraz z kosztami procesu w wysokości 8.427 zł. Zasądzona kwota stanowiła czynsz za najem lokalu użytkowego w okresie od grudnia 2006 r. do marca 2008 r. należny powódce na podstawie umowy najmu z dnia 31 sierpnia 2006 r. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się z dniem 25 grudnia 2009 r. i w dniu 7 stycznia 2010 r. nadano wyrokowi klauzulę wykonalności, zaś tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi powódki.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Częstochowie spółka (...) sp. z o.o. podnosiła zarzuty potrącenia, w tym zarzut dotyczący kwoty 100.000 zł z tytułu zrealizowania czeku gotówkowego przez W. S. (2), które nie zostały uwzględnione przez sąd rozpoznający sprawę.

Od dnia 1 kwietnia 2008 r. powódka i spółka (...) sp. z o.o. zawarły nową umowę najmu lokalu użytkowego z niższym czynszem najmu.

W oparciu o tytuł wykonawczy wskazany wyżej powódka skierowała w dniu 29 marca 2010 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu wniosek o egzekucję należności zasądzonych wyrokiem wskazując jako sposoby egzekucji: egzekucję

z ruchomości znajdujących się w siedzibie dłużnej spółki, egzekucję z rachunków bankowych, egzekucję z wierzytelności. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 30 grudnia 2010 r. na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

po wyegzekwowaniu kwoty 5.863,50 zł, z której przekazano powódce kwotę 5.313,43 zł, przy czym w uzasadnieniu postanowienia komornik wskazał, iż w toku postępowania egzekucyjnego ustalono, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych.

W dniu 6 sierpnia 1998 r. zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o.o. ((...) sp. z o.o.) w drodze uchwały doprecyzowało wcześniejszą uchwałę o podwyższeniu kapitału zakładowego spółki i sposobie pokrycia udziałów przez wspólników aportami, przy czym w uchwale wskazano środki trwałe wspólników (pojazdy, urządzenia i inne rzeczy) – Miasta i Gminy B. oraz W. S. (2), które miały być wniesione tytułem aportów oraz wartości tych środków, które odpowiednio wynosiły 78.300 zł i 208.300 zł.

Przedmioty aportu znajdowały się w C. na terenie nieruchomości W. S. (2), który wynajmował ją powódce oraz spółce (...) sp. z o.o. Pojazdy, urządzenia i inne środki trwałe spółki (...) sp. z o.o. były amortyzowane w spółce i ich wartość księgowa w 2006 r. została ustalona na wartość zerową, przy czym w okresie od 2002 r. do 2006 r. były one przewożone w różne miejsca należące bądź to do powódki, bądź do W. S. (2) lub W. S. (1), przy czym już w 2003r. zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o.o. podjęło uchwałę o sprzedaży wszystkich samochodów specjalistycznych i innych ruchomości spółki, gdyż od 2002r. spółka zajmowała się jedynie zarządzaniem nieruchomościami i samochody specjalistyczne były zbędne spółce, a jednocześnie generowały straty i niektóre z pojazdów zostały sprzedane w 2003 r. lub 2004 r. W 2009 r. spółka (...) sp. z o.o. w likwidacji sprzedała W. S. (1) jeden z pojazdów, tzw. zwyżkę, za 25.000 zł, zaś część pojazdów specjalistycznych fizycznie zlikwidowała.

Z bilansu spółki (...) sp. z o.o. za 2005 r. wynikało, że spółka posiadała aktywa trwałe o wartości 2.000 zł, aktywa obrotowe o wartości 231.000 zł, zaś na pasywa, poza kapitałami spółki, składały się zobowiązania wobec innych podmiotów w wysokości 14.000 zł, natomiast strata za rok 2005 r. wyniosła 34.000 zł.

Na podstawie protokołu zgromadzenia wspólników spółki (...) z dnia 25 czerwca 2007 r., sprawozdania finansowego spółki oraz rachunku zysków i strat za 2006 r. ustalono, że działalność spółki w roku 2006 zakończyła się stratą w wysokości ponad 64.000 zł, którą postanowiono pokryć z zysków okresów przyszłych, przy czym odnotowano w 2006 r. prawie trzykrotnie wyższe przychody niż w 2005r. Sprawozdanie z działalności zarządu za 2006 r. zostało przez wspólników zatwierdzone, a członkom zarządu udzielono absolutorium. Ze sprawozdania zarządu, podpisanego przez pozwanych M. O. i A. T., wynikało, że w roku 2007 zarząd miał dążyć do rozszerzenia prowadzonej działalności w zakresie zarządzania i administrowania nieruchomościami i spółka (...) jest do tego przygotowana pod względem organizacyjnym.

Z wprowadzenia do sprawozdania finansowego wynikało, że spółka na początku 2006 r. posiadała aktywa trwałe o wartości 2.123 zł, które księgowo zostały umorzone.

W dniu 26 maja 2008 r. miało miejsce zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o.o. w przedmiocie programu naprawczego spółki, na którym ustalono, że środki trwałe w postaci samochodu S. – zwyżki, koparko – spycharki, rozsiewacza nawozu winny być sprzedane, natomiast pozostały majątek spółki należy zlikwidować i sprzedać jako złom, jak i wskazano na dokonanej w 2004r. sprzedaży samochodu M. oraz samochodu asenizacyjnego S..

W dniu 30 czerwca 2008 r. odbyło się zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o.o., podczas którego rozpatrywano i zatwierdzano sprawozdanie zarządu za rok 2007, który zakończył się stratą w wysokości ponad 106 tys. zł. Zarząd uzyskał absolutorium, ale nie podjęto uchwały w sprawie pokrycia strat spółki. Wspólnicy nie przegłosowali także uchwały w sprawie rozwiązania spółki.

W dniu 29 czerwca 2009 r. miało miejsce kolejne zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o.o. w likwidacji, na którym między innymi ustalono, że posiadane przez spółkę środki trwałe zostały umorzone, przy czym część tych środków postanowiono zlikwidować przez zełomowanie i utylizację, drugą część środków trwałych umorzonych

oszacowano na wartość nie wyższą niż 26.720 zł, trzecią część, to jest wyposażenie biur oszacowano na 2.850 zł. Na tym zgromadzeniu przedstawiono bilans otwarcia likwidacji na dzień 6 stycznia 2009 r. i sprawozdanie finansowe za 2008 r., z którego wynikało, że strata spółki za 2008 r. wyniosła 29.352 zł. przy przychodach 376.023 zł i kosztach 396.519 zł. Z bilansu spółki za 2008 r. oraz wprowadzenia do sprawozdania finansowego spółki wynikało, że na dzień 31 grudnia 2008 r. zobowiązania spółki wynosiły 146.346,44 zł, w tym w kwocie 101.176,70 zł z tytułu czynszu najmu.

Na kolejnym zgromadzeniu wspólników spółki (...) sp. z o.o. w likwidacji z dnia 30 czerwca 2010 r., którego przedmiotem było zatwierdzenie sprawozdania finansowego spółki za 2009r., podjęcie uchwały w sprawie pokrycia strat spółki i uchwały w sprawie zabezpieczenia wierzycieli spółki, które nie zostały uchwalone, likwidator spółki wskazał

na sytuację spółki, w tym wskazał, że zakończenie likwidacji jest możliwe pod warunkiem zabezpieczenia wierzytelności powódki i w tym celu zaproponował podjęcie uchwały

o dopłatach wspólników na zabezpieczenie wierzytelności powódki w kwocie 107.076,08 zł wynikającej z wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009r.

Spółka (...) sp. z o.o. w okresie od zawarcia w dniu 31 sierpnia 2006 r. umowy najmu lokalu użytkowego z powódką spłacała swoje zobowiązania względem swoich wierzycieli, poza powódką, co Sąd ustalił w oparciu o przesłuchanie pozwanej M. O. i pozwanego A. T., które znajdowały potwierdzenie w protokole zgromadzenia wspólników z 30 czerwca 2010 r. i projekcie uchwały nr (...), z których można wysnuć logiczny wniosek, że powodowa spółka była głównym wierzycielem spółki (...) sp. z o.o., względem którego nie uregulowano zobowiązania z tytułu czynszu najmu objętego wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009 r., co stało na przeszkodzie w zakończeniu likwidacji, a także w sprawozdaniu finansowym spółki za 2008 r. z załącznikami i sprawozdaniu z działalności spółki w 2008 r., z których wynikało, że wierzytelności powódki w kwocie 100.176,70 zł stanowią prawie całość zobowiązań spółki względem podmiotów trzecich, przy środkach posiadanych w na rachunku bankowym (...) Bank (...) w kwocie 3.132,32 zł i prowadzonej działalności w 2008r. wymagającej zatrudnienia 11 pracowników; nie wynika też z pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego aby spółka (...) sp. z o.o. zalegała z płatnościami na rzecz innych podmiotów, niż powódka.

Pismem z dnia 16 czerwca 2011 r. adresowanym do powódki, likwidator spółki (...) złożył oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powódki wynikających z wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009r., sygn. akt VIII GC 67/09, z należnościami (...) sp. z o.o. wynikającymi z noty obciążeniowej z dnia 14 czerwca 2011r. wystawionej na kwotę 775.371 zł. Nota obciążała powódkę wynagrodzeniem za bezumowne korzystanie z pojazdów i urządzeń (samochołów, w tym marki S. - zwyżki, cysterny drogowej, kompresora, koparko-spycharki, rozsiewacza nawozu) oraz (...) pojemników na odpady będących własnością spółki (...) spółki z o.o. W nocy tej przyjęto, że powódka korzystała ze wszystkich składników majątku spółki (...) sp. z o.o. od 1 września 2002 r. przez okres 75 miesięcy, poza koparko-spycharką, z której korzystała przez 54 miesiące. Dla każdego z wskazanych pojazdów i urządzeń wskazano wartość wynagrodzenia miesięcznego, co dało łącznie kwotę 775.371 zł.

Powódka zakwestionowała pismem z dnia 20 czerwca 2011 r. zarzut potrącenia spółki (...) spółki z o.o. co do zasady i wysokości, zaprzeczając korzystaniu przez powódkę z pojazdów i urządzeń powódki.

Likwidator spółki (...) spółki z o.o. - świadek K. S. zeznał,

że o majątku spółki dowiedział się w styczniu 2011r., po otrzymaniu od księgowej pliku dokumentów tej spółki, w tym aktu notarialnego z 1998 r. o wniesieniu aportu w postaci urządzeń, notatki głównej księgowej o umorzeniu środków trwałych, faktur spółki (...) spółki z o.o. za najem pojazdów, dokumentów badań technicznych i ubezpieczenia środków transportu. Po porównaniu tych dokumentów z aktem notarialnym likwidator ustalił majątek spółki, a następnie wystawił notę obciążeniową zgłoszoną do potrącenia z roszczeniem powódki.

Posiadanie majątku w postaci środków trwałych przez spółkę (...) zostało przyznane przez pozwanego W. S. (1) oraz pozwaną M. O., a także potwierdzone zeznaniami współników powódki W. i Z. S.. Majątek ten nie był jednak ujawniany w bilansach spółki (...) od roku 2006 r, z uwagi na to, że został zamortyzowany, jednakże miał wartość rynkową. Początkowo majątek ten był przechowywany na nieruchomości należącej do W. S. (2) w C., zaś później część składników tego majątku została sprzedana, a także przewieziona w nieustalone miejsca.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowody celem ustalenia, jaki majątek i w jakim okresie posiadała spółka (...). Świadek K. S. jako likwidator nie ustalił, czy i jaki majątek spółka posiada oraz gdzie jest przechowywany. Na podstawie protokołu zgromadzenia współników z dnia 29 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy przyjął, że co najmniej od tego dnia likwidator wiedział o istnieniu jakiegoś majątku spółki, bowiem w tym dniu odbyło się zgromadzenie współników na którym poruszono sprawę majątku spółki. Nie sposób jednak ustalić, co składało się na ten majątek i jakiej było wartości, co najwyżej można było przyjąć, w oparciu o protokół zgromadzenia współników, że w ocenie współników majątek ten posiadał wartość 26.720 zł, przy czym w grudniu 2009 r. zlikwidowano fizycznie pojazdy marki J. o nr rej. (...), marki J. o nr rej. (...), o czym postanowiono w styczniu 2009 r., kiedy to też postanowiono zlikwidować koparko-spycharkę marki B. o nr rej. (...), co wynika z pełnomocnictwa likwidatora do fizycznej likwidacji tychże maszyn i pojazdów i protokołów przyjęcia do demontażu.

Na podstawie faktur i decyzji Urzędu Dozoru Technicznego z 2009 r. Sąd Okręgowy przyjął, że w 2009 r. (...) spółka z o.o. posiadała podest ruchomy i stały zbiornik ciśnieniowy, ponieważ została obciążona za pełnienie dozoru nad nimi przez ten urząd.

Na podstawie postępowania dowodowego Sąd Okręgowy przyjął, że spółka (...) spółka z o.o. posiadała majątek w postaci maszyn i urządzeń z tym, że postępowanie dowodowe nie dało odpowiedzi na pytanie, w jakim okresie i jaki majątek, o jakiej wartości rynkowej, a także jaki majątek w postaci maszyn i urządzeń oraz jakiej wartości posiada spółka obecnie i gdzie ten majątek się znajduje.

Sąd Okręgowy uznał, że dowodu na okoliczność wartości rynkowej spółki majątku i miejsca jego przechowywania nie stanowi wykaz z dnia 5 marca 2009 r. podpisany przez likwidatora świadka K. S., będący jego oświadczeniem o posiadanej wiedzy, uzyskanej od innej osoby. Świadek nie widział tych składników majątku, jak i zeznał, że nie miał możliwości zbadania, czy środki te istnieją fizycznie, a mimo to wpisał miejsce przechowywania części majątku i do dnia złożenia zeznań (ponad dwa lata od daty wykazu) tego nie sprawdził. Wiarygodność tego wykazu wzbudziła wątpliwość także co do wpisanej data zakupu środków trwałych, tj. roku 1966 dla wszystkich maszyn i urządzeń, podczas gdy z aktu notarialnego z dnia 6 sierpnia 1998 r. wynikają zdecydowanie wcześniejsze daty produkcji maszyn i urządzeń, zaś w protokole zgromadzenia współników z dnia 29 czerwca 2009 r. wskazano, że na majątek spółki składały się pojazdy i urządzenia wyprodukowane w latach od 1960 roku do 1983 roku. Ponadto pismo z dnia 5 marca 2009 r. złożone zostało w dwóch kserokopiach o dwóch różnych treściach. Kserokopia wykazu z dnia 5 marca 2009r. przedłożona przy piśmie procesowym pozwanych z dnia 27 czerwca 2011r. zawiera treść kończącą się słowami „Środki te zostały całkowicie umorzone”, a kserokopia tego samego wykazu z dnia 5 marca 2009 r., doręczona przez likwidatora przy piśmie

z dnia 23 lutego 2012 r., zawiera dodatkową treść: „Brak kart pojazdów, dowodów rejestracyjnych, protokołów likwidacji. Miejsca postoju pojazdów ustalono na podstawie oświadczeń ustnych panów W. S. (2), Z. S., W. S. (1)”.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski pozwanych M. O. i A. T. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych zgłoszone pismem z dnia 27 czerwca 2011 r., mając

po pierwsze na uwadze treść art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. Pozwani wniosek zgłosili nie w odpowiedzi na pozew, a w kolejnym piśmie procesowym nie wskazując nawet potrzeby późniejszego powołania tego wniosku dowodowego. Sąd Okręgowy nie znalazł również przesłanek

w okolicznościach sprawy aby sprekludowany dowód strony powodowej dopuścić z urzędu.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona powodowa oparła swoje powództwo na roszczeniu wynikającym z treści art. 299 k.s.h. regulującym zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka dysponowała wobec spółki (...) sp. z o.o. prawomocnym tytułem egzekucyjnym w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009r., sygn. akt VIII GC 67/09.

Wobec zgłoszonego przez likwidatora spółki (...) spółki z o.o. zarzutu potrącenia, Sąd Okręgowy uznał, że zarzut ten nie został udowodniony przez stronę pozwaną (art. 6 k.c.) Zdaniem Sądu Okręgowego, w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodów wskazujących na to, że powodowa spółka korzystała w okresach wskazanych w nocie obciążeniowej z urzędzeń w niej opisanych, a należących do spółki (...) spółki z o.o., co więcej powódka zaprzeczyła takiej okoliczności. Brak było także dowodów na jakikolwiek okres korzystania z tych urzędzeń przez powódkę, jak i brak jest dowodów pozwalających ustalić, gdzie znajdowały się przedmiotowe składniki majątku spółki (...) spółki z o.o. i, w jakim okresie.

Strona pozwana nie wykazała nadto, aby (...) spółka z o.o. posiadała wierzytelność względem powódki z tytułu pobrania przez W. S. (2) ze spółki (...) spółki z o.o. kwoty 100.000 zł, bowiem kwestia ta nie dotyczyła stosunków powódki ze spółką (...) spółką z o.o., a relacji W. S. (2) ze spółką (...) spółką z o.o. i w ocenie Sądu nie sposób wywieść z tych relacji istnienia wierzytelności spółki (...) spółki z o.o. względem powódki, zaś roszczenie spółki (...) spółki z o.o. przeciwko W. S. (2) zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 5 października 2009 r., co również wskazuje, na to, iż spółka (...) spółka z o.o. nie posiadała wierzytelności względem W. S. (2).

Powódka w oparciu o tytuł wykonawczy wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce (...) spółce z o.o. i postępowanie to zostało umorzone albowiem egzekucja okazała się bezskuteczna w całości, poza wyegzekwowaną kwotą 5.313,43 zł.

Wyraził Sąd Okręgowy pogląd, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością określona art. 299 § 1 k.s.h. obejmuje zobowiązania istniejące w okresie sprawowania przez nich funkcji członków zarządu i w okresie, którego dotyczyło zobowiązanie spółki (...) spółki z o.o. objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009 r. pozwani pełnili funkcję członków zarządu tejże spółki. Podkreślił Sąd Okręgowy, że osobista odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki dotyczy istniejących zobowiązań, które nie muszą być wymagalne. Ustalenia wewnętrzne członków zarządu co do zakresu spraw, którymi każdy z członków zarządu się zajmuje w spółce nie zwalnia któregokolwiek z członków zarządu z odpowiedzialności przewidzianej art. 299 § 1 k.s.h., który to przepis ma charakter bezwzględnie obowiązujący i nie może być pozbawiony skuteczności przez wewnętrzne porozumienia, nie zwalniało również ze wskazywanej odpowiedzialności odszkodowawczej członków zarządu miejsce zamieszkania pozwanych i jego odległość do siedziby spółki.

Przedstawienie przez wierzyciela postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji wobec bezskutecznej egzekucji (art. 824 § 1 pk 3 k.p.c.) jest wystarczającym dowodem bezskuteczności egzekucji.

Argument pozwanych, iż wskazywana dłużna spółka posiada majątek pozwalający na zaspokojenie wierzytelności powódki względem spółki Sąd Okręgowy uznał za chybiony z tej przyczyny, iż nie można przyjąć, aby powódka mogła się zaspokoić z majątku spółki (...) spółki z o.o., ponieważ pozwani nie udowodnili w toku procesu, gdzie ten majątek się znajduje, składników tego majątku i jego aktualnej wartości rynkowej oraz, że powódka mogłaby się z tego majątku zaspokoić, jaki i wskazał, że jeszcze przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego spółka (...) spółka z o.o. zbyła jeden z pojazdów marki S., natomiast w chwili orzekania w niniejszej sprawie brak było możliwości ustalenia posiadania majątku przez spółką, jak i miejsca jego ewentualnego położenia, w tym likwidator spółki, który sprawuje zarząd majątkiem spółki nie wiedział, czy, gdzie i jakiej wartości majątek spółki się znajduje, w związku z czym nie można, przyjąć, że wszczęte aktualnie postępowanie egzekucyjne mogłoby doprowadzić powódkę do zaspokojenia w stopniu większym, niż postępowanie egzekucyjne, które wszczęła w kwietniu 2010 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że powódka wykazała przesłankę odpowiedzialności pozwanych za zobowiązania spółki w postaci bezskuteczności egzekucji. Tym samym za spełnione uznał pozytywne przesłanki odpowiedzialności pozwanych.

Nie uwzględnił Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia (art. 442 § 1 k.c.). Wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie przeciwko spółce (...) zapadł 3 listopada 2009 r., postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnej spółce zostało wszczęte w kwietniu 2010 r., a komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w stosunku do dłużnej spółki postanowieniem z dnia 30 grudnia 2010 r. Tą ostatnią datę, a w zasadzie datę doręczenia tegoż postanowienia, Sąd Okręgowy uznał za najwcześniejszą datę, w której powódka dowiedziała się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Do dnia wniesienia pozwu, tj. 2 marca 2011 r. nie upłynęły trzy lata, w związku z czym zarzut pozwanych w tym zakresie należało uznać za chybiony.

Jednakże pozwani M. O. i A. T. podnieśli, że brak było w ogóle podstaw do ogłoszenia upadłości, gdyż spółka (...) spółka z o.o. posiadała tylko jednego wierzyciela, w stosunku do którego nie regulowała zobowiązań, tj. powódkę, w związku z czym żaden z pozwanych nie mógł zgłosić skutecznie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak skutecznej możliwości zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z o.o. oznacza, iż członkowie zarządu nie ponoszą winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z o.o. mogą skutecznie powoływać się na tę przesłankę egzoneracyjną. Z art. 1 ust. 1 i art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze wynika, że brak jest podstaw do ogłoszenia upadłości podmiotu, który posiada jednego wierzyciela. Z twierdzeń pozwanych, które nie zostały zakwestionowane przez powódkę i które znajdowały potwierdzenie w dokonanych ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że spółka (...) spółka z o.o. posiadała jednego wierzyciela - powódkę, względem którego nie spełniała swoich wymagalnych zobowiązań. Uznał więc, przynajmniej w okresie istnienia zobowiązania powódki objętego wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 9 listopada 2009 r. do czasu otwarcia likwidacji przedmiotowej spółki, że brak było po stronie pozwanych podstaw do skutecznego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) spółki z o.o., skoro wniosek taki podlegałby oddaleniu jako niezasadny w świetle art. 1 ust. 1 i art. 11 Prawa upadłościowego i naprawczego. Skoro pozwani nie mogli złożyć skutecznego wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, której byli członkami zarządu, to brak było po ich stronie winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, a tym samym pozwani wykazali jedną z przesłanek zwalniających ich z odpowiedzialności za zobowiązania spółki w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h., co prowadziło do oddalenia powództwa w całości.

Sąd Okręgowy dodał, że roszczenie określone art. 299 § 1 k.s.h. jest roszczeniem odszkodowawczym i stosownie do treści art. 455 k.c. staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu dłużnika – członka zarządu do spełnienia świadczenia – zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. Skoro powódka wezwała pozwanych do zapłaty należności wezwaniami z dnia 11 stycznia 2011 r. z terminem do spełnienia świadczenia na dzień 31 stycznia 2011 r., w których to wezwaniach skapitalizowała ustawowe odsetki zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2009 r. jedynie na dzień 6 kwietnia 2010 r., to w przypadku przyjęcia zasadności powództwa, w ocenie Sądu Okręgowego, należałoby „zamknąć” okres odsetkowy - okres za który żąda powódka odsetek pozwem w niniejszej sprawie, datą wezwania do zapłaty z dnia 11 stycznia 2011 r., gdyż na ten dzień powódka mogła w wezwaniu do zapłaty skapitalizować odsetki ustawowe od tej kwoty i wówczas mogłaby żądać dalszych odsetek ustawowych od kwoty skapitalizowanych odsetek, które stanowiłyby jej roszczenie odszkodowawcze, czego jednak nie uczyniła.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego W. S. (1) o zasądzenie kosztów procesu mając na uwadze, że pozwany W. S. (1), jakkolwiek wygrał postępowanie, to nie wskazał i nie wykazał, aby poniósł jakiegokolwiek koszty postępowania, które podlegałyby zasądzeniu na jego rzecz od powódki.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa, która wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Powódka zarzuciła:

- 1) naruszenie art. 299 § 2 k.s.h. poprzez jego nieprawidłową wykładnię, a w konsekwencji mylne przyjęcie, że w myśl tego przepisu na pozwanych nie ciąży obowiązek udowodnienia tego, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy, a dowody potwierdzające tę okoliczność mogą zostać zastąpione przez twierdzenie pozwanych, zakwestionowane przez powódkę;
- 2) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej niedozwolonym domniemaniem poprzez niesłuszne uznanie, że zawiadomienie pokrzywdzonego o wszczęciu dochodzenia stanowi dowód tego, że powódka była jedynym wierzycielem spółki (...), niesłuszne uznanie, że składając oświadczenie o treści „podtrzymujemy swoje stanowisko w sprawie i wnosimy jak dotychczas. Kwestionujemy wszystkie zarzuty wyraźnie nie przyznane w niniejszym piśmie procesowym” powódka nie zakwestionowała twierdzenia pozwanych, że była jedynym wierzycielem pozwanej spółki, niesłuszne uznanie, że twierdzenia pozwanych jakoby powódka była jedynym wierzycielem spółki (...) znajdują odzwierciedlenie w dokonanych ustaleniach faktycznych, a w konsekwencji niesłuszne przyjęcie, że pozwani udowodnili fakt braku winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki;
- 3) naruszenie art. 229 i 230 k.p.c. poprzez niesłuszne przyjęcie, że powódka przyznała fakt bycia jedynym wierzycielem spółki pomimo tego, że w piśmie procesowym z dnia 06.05.2011 r. złożyła oświadczenie, w którym zakwestionowała wszystkie zarzuty pozwanych zgłoszone w odpowiedzi na pozew;
- 4) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie zamieszczenie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, nie wskazanie dowodów, na jakich Sąd oparł się przyjmując, że powódka była jedynym wierzycielem spółki (...) zarówno przed, jak i w chwili orzeczenia likwidacji, nie przytoczenia dowodów, które skłoniły Sąd do przyjęcia, że twierdzenia pozwanych co do tego, że powódka była jedynym wierzycielem spółki „znajdowały potwierdzenie w dokonanych ustaleniach faktycznych”.

W odpowiedzi na apelację pozwani M. O. i A. T. wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie odniosła zamierzonego skutku i jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Podkreślenia wymaga, iż Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgłoszonych w toku postępowania przez strony dowodów i ocenił ich wiarygodność. Poczynione w toku postępowania ustalenia faktyczne są prawidłowe, dlatego też Sąd Apelacyjny uznaje je za własne.

Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Okręgowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Za chybione należało uznać zarzuty apelującego dotyczące prawidłowości poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego Sądowi pierwszej instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można.

„Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., sygn. akt I ACa 1303/05).

Nie można podzielić zarzutów apelacji, że Sąd Okręgowy oparł swój wniosek, iż dłużna spółka miała tylko jednego wierzyciela w postaci powodowej spółki, wyłącznie na twierdzeniu strony pozwanej, w dodatku zakwestionowanym przez powódkę. Okoliczność posiadania jednego wierzyciela wyłączała odpowiedzialność pozwanych członków zarządu dłużnej spółki za niespłacone długi tej spółki, wobec czego jej udowodnienie obciążało stronę pozwaną. Jednak materiał dowodowy dał podstawy Sądowi Okręgowemu do takiego ustalenia. Zakres materiału dowodowego, który stał się podstawą takiego ustalenia został szczegółowo omówiony przez Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy podał bowiem (s. 7 uzasadnienia – k. 669 akt), że wynikało to z zeznań pozwanych M. O. i A. T., protokołu zgromadzenia wspólników z dnia 30 czerwca 2010 r., projektu uchwały nr (...), sprawozdania finansowego za 2008 r. Całość zobowiązań dłużnej spółki w tym okresie stanowiły zaległości czynszowe wobec powódki, a spółka nie posiadała środków na ich zaspokojenie. Ze sprawozdań za lata 2007 – 2008 wynika, że spółka nadal widziała perspektywę rozwoju swojej działalności w sferze zarządzania nieruchomościami i jedynie wierzytelności czynszowe powódki stanowiły problem z bieżącym regulowaniem.

W apelacji powódka ograniczyła się do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy nie poparł tego wniosku materiałem dowodowym, nie odniosła się natomiast w żaden sposób do opisanych powyżej dowodów popartych argumentacją i wnioskami Sądu Okręgowego. Stąd bliższa polemika z zarzutem błędnego ustalenia faktycznego jest niemożliwa.

Niezrozumiała jest natomiast dyskredytacja zeznań pozwanych, które stanowiły dowód w sprawie (a nie jedynie stanowisko), podlegający takiej samej ocenie przez pryzmat art. 233 § 1 k.p.c. jak każdy inny dowód. Nie znajdując podstaw do odmiennej oceny tego dowodu nie sposób podważyć konkluzji Sądu Okręgowego opartych na zeznaniach samej strony.

Chybiona jest argumentacja skarżącej, iż sami pozwani upatrywali wierzyciela we wspólniku powodowej spółki jawnej (...), co miało świadczyć o tym, że poza spółką jawną istniał jeszcze inny wierzyciel. Jednak sformułowanie, na które powołuje się powódka, wyciągnięte z kontekstu całej odpowiedzi na pozew, nie daje podstaw do takiego stwierdzenia. Jak opisał to Sąd Okręgowy pomiędzy powódką a dłużną spółką istniały powiązania osobowe i kapitałowe. Pomiedzy tymi osobami w pewnym momencie powstał konflikt rodzący wzajemne roszczenia finansowe, których część podlegała rozstrzygnięciu sądów. Wiadomo, iż żądanie zapłaty skierowane przez dłużną spółkę do W. S. (2) nie zostało uwzględnione. Nikt nigdy jednak nie wskazał, aby W. S. (2) miał osobistą wierzytelność w stosunku do spółki. Niejasne sformułowania użyte przez pozwanych w odpowiedzi na pozew, nie reprezentowanych przez fachowego prawnika, o jedynej wierzytelności odnosiły się do należności czynszowych, które wszak przysługiwały powodowej spółce, a nie wyłącznie jego wspólnikowi. Biorąc zatem pod uwagę treść całego tego pisma, dalszych pism i zeznań stron, nie można wyciągnąć wniosku, na jakim opiera się skarżąca, że pozwani sami przyznali istnienie innego wierzyciela. Nie było natomiast potrzeby formułowania przez pozwanych dalszych skutków tego faktu w postaci braku możliwości złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. To bowiem sąd jest zobligowany dokonać właściwej oceny prawnej zaistniałej sytuacji i wnioskować, czy w tak zarysowanych okolicznościach faktycznych, pozwani jako członkowie zarządu zawinili w powstaniu szkody u powódki.

Za błędne również należy uznać stanowisko skarżącej, że ogólnikowe zaprzeczenie faktom za wyjątkiem wyraźnie przyznanych jest wystarczające do uznania, że konkretna okoliczność faktyczna została zaprzeczona. Strona wdająca się w spór jest zobligowana do podjęcia polemiki i dowodzenia faktów, z których wyciąga skutki prawne, lub podjęcia obrony w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje na zaistnienie okoliczności wyłączającej zasadność jej roszczenia.

A to z kolei wymaga odniesienia się do poszczególnych faktów, a nie ograniczenia się do ogólnego zaprzeczenia. Pozwani wykazali bowiem, że jedynym wierzycielem dłużnej spółki, którego wymagalne wierzytelności nie były trwale spłacane, była dłużna spółka. W tej sytuacji to strona powodowa, o ile takie możliwości istniały, powinna podjąć inicjatywę wykazującą niewiarygodność takiego ustalenia, czemu powódka w niniejszej sprawie nie sprostała.

Sąd Okręgowy słusznie uznał, że zachodziły podstawy odpowiedzialności pozwanych członków zarządu w myśl art. 299 § 1 k.s.h. Odpowiedzialność ta nie ma jednak charakteru absolutnego i dłużnicy mogą podjąć obronę wykazując okoliczności braku swojego zawinienia w postaniu szkody w myśl art. 299 § 2 k.s.h. W niniejszej sprawie ich obrona okazała się skuteczna, gdyż brak złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości nie był przez nich zawiniony. Nawet bowiem w sytuacji, gdyż spółka nie spłacała swoich zobowiązań w sposób trwały, to w przypadku zadłużenia w stosunku do jednego wierzyciela wniosek o ogłoszenie upadłości nie mógł zostać złożony. Przychylić się bowiem należy do stanowiska Sądu Okręgowego, popartego treścią art. 1 i art. 11 prawa upadłościowego i naprawczego, że brak było podstaw do ogłoszenia upadłości dłużnej spółki. A to pozwoliło na stwierdzenie, że żądanie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Odniesić się również należy do zarzutu przedawnienia podtrzymanego przez pozwanych w postępowaniu apelacyjnym. Choć zarzut ten z racji już samego faktu, że roszczenie powódki jest niezasadne, jest bezprzedmiotowy, to dodać jedynie należy, że akceptacja stanowiska pozwanych w tym względzie prowadziłaby do zaakceptowania absurdalnej sytuacji, że przedawnienie roszczenia odszkodowawczego powodów rozpoczęłoby swój bieg jeszcze przed powstaniem znacznej części wierzytelności powódki w stosunku do dłużnej spółki. Zasądzone wobec dłużnej spółki należności czynszowe dotyczyły okresu 2007 – 2008 rok, a pozwani upatrywali początku biegu przedawnienia w informacji uzyskanej o stanie finansowym spółki w czerwcu 2007 r.

Wobec jednak bezzasadności zarzutów apelacji podlegała ona oddaleniu.

Na podstawie art. 98 k.p.c. kosztami postępowania apelacyjnego obciążono powódkę jako stronę przegrywającą. Na jedyny koszt poniesiony przez pozwanych M. O. i A. T. w tym postępowaniu złożyło się wynagrodzenie ich pełnomocnika procesowego w wysokości 2.700 zł.

(...)

1. (...)

2. (...)